

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2006-730-0184

Dato: 19. december 2006

Til

Folketinget - Retsudvalget

Retsudvalget har modtaget Folketingets Ombudsmands endelige redegørelse af 18. december 2006 om ophævelse af bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006 om afgørelser fra told- og skatteforvaltningen der ikke kan påklages til Skatteministeriet.

I redegørelsen konkluderer Folketingets Ombudsmand, at Skatteministeriets fremgangsmåde med hensyn til ophævelse af bekendtgørelsen er klart uholdbar, og henstiller, at ministeriet straks ophæver bekendtgørelsen.

Jeg kan oplyse, at Folketingets Ombudsmands endelige redegørelse er et led i en længerevarende korrespondance mellem Ombudsmanden og Skatteministeriet om ovennævnte bekendtgørelse.

Jeg vedlægger til orientering Skatteministeriets foreløbige svar til Folketingets Ombudsmand af d.d. I svaret omtales Skatteministeriets redegørelse af 14. september 2006 i anledning af Skatteministeriets udstedelse af bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006. Denne redegørelse vedlægges også.

Som det fremgår af redegørelsen, finder Skatteministeriet, at der er hjemmel til at udstede bekendtgørelsen. Denne opfattelse er baseret på lovens bemærkninger og forarbejderne under Skatteudvalgets behandling af lovforslaget.

Jeg skal herved særligt pege på redegørelsens side 6-7, hvor der bl.a. er refereret følgende fra skatteministerens svar på spørgsmål fra Skatteudvalget:

”Denne reducerede klagemulighed skal ses i lyset af, at det er en egen målsætning, at konkrete forvaltningsafgørelser truffet af told- og skatteforvaltningen som udgangspunkt ikke bør kunne påklages til skatteministeren/skatteministerens departement. Klager over konkrete forvaltningsafgørelser bør afgøres i det lovregulerede klagesystem; det vil som udgangspunkt sige af skatte- eller vurderingsankenævn eller af Landsskatteretten.

Det afgørelser, der skal træffes af enhedsforvaltningen, udgør et meget broget spektrum, der spænder fra afgørelser i traditionel forstand, f.eks. afgørelser af anmodninger om bevilling eller dispensation, til afgørelser/beslutninger, der ligger i det ”grå” område mellem egentlige afgørelser og beslutninger om sagsbehandling, f.eks. om hvilke oplysninger, der skal tilvejebringes, for at der kan træffes en lovlige afgørelse. Enhedsforvaltningens afgørelser spænder også fra afgørelser om egentlig myndighedsudøvelse over for en borger til afgørelser om driftsmæssige eller personalemæssige spørgsmål.

På denne baggrund er det foreslået, at skatteministeren bemyndiges til undtagelsesvist at henlægge afgørelsen af klager over visse typer af afgørelser til andre end Landsskatteretten, eller til at afskære administrativ klage.”

Den bekendtgørelse, jeg har udstedt, er i nøje overensstemmelse med den tilstand, som er beskrevet i svaret til Skatteudvalget. Det er ligeledes i overensstemmelse med den holdning, som er tilkendegivet på spørgsmål fra Skatteudvalget om, at skatteministeren/Skatteministeriet ikke skal være klageinstans for konkrete klager over told- og skatteforvaltningen.

Jeg skal særligt henvise til, at det for mig er vigtigt, at et så væsentligt spørgsmål som skatteydernes klageadgang ikke bliver genstand for divergerende juridiske synspunkter. Dette er baggrunden for, at Skatteministeriet i samarbejde med Justitsministeriet er i færd med at forberede et lovforslag, som jeg forventer at fremsætte i januar 2007, der éntydigt indeholder hjemmel for, at klager over SKATs sagsbehandling ikke skal behandles af Skatteministeriet. I lyset af den indgående interesse, som Folketinget udviste for dette spørgsmål under behandlingen af forslaget til skatteforvaltningsloven, finder jeg det også mest hensigtsmæssigt, at Folketinget bliver inddraget i løsningen af sagen.

Denne redegørelse har jeg også sendt til Folketingets Skatteudvalg, som også har fået Ombudsmandens endelige redegørelse.

Kristian Jensen

/Kaj-Henrik Ludolph